

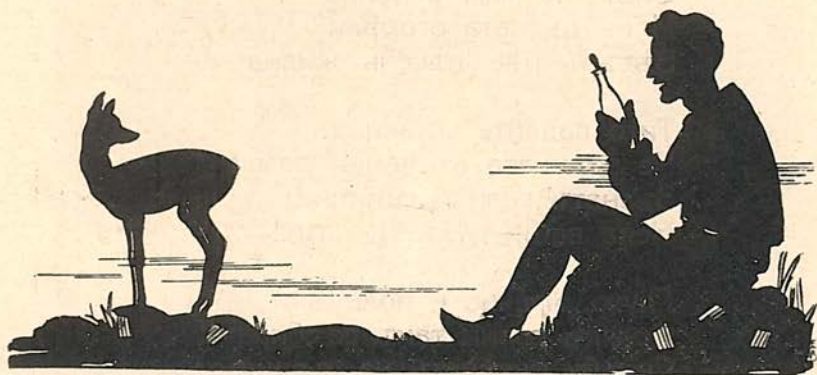

СЪРНАТА

Чичо Стоянъ бѣше ловецъ. Често пжти той вземаше, пушката и кучето и излизаше на ловъ изъ горитѣ. Какво не донасяше той? И зайци, и гължби, и гургулици, и яребици, и лисици, а единъ пжтъ и вълкъ.

— Добъръ ловецъ, съ единъ куршумъ сваля всичко. Никога не се връща съ праздни ржце! — казваха за него селянитѣ.

Но единъ день чичо Стоянъ се върна не само съ праздни ржце, а и безъ пушка. Зачудиха се селянитѣ. Питаха се, какво е станало съ чичо Стоянъ, та да се върне бѣзъ пушка. Питаха и него, а той мълчи. Отъ тогава не видѣха вече чичо Стоянъ да вземе пушка въ ржце или да заговори за ловъ.

Еднажъ една селянка, ходила за малини въ гората. Намѣрила тя и донесе едно сърненце: жълтичко, кротичко, съ невинни кротки очи. Срещна я чичо Стоянъ.

Той купи сърненцето. Купи и биберонъ и започна да го храни съ млѣко. Презъ лѣтото сърненцето порастна. Единъ день единъ селянинъ попита:

— Чичо Стояне, защо отхрани това сърне?

— Ей така, за да го пусна въ гората.

— Чуденъ човѣкъ си ти! Толкова дивечъ си избилъ, а сега искашъ да пуснешъ това сърне въ гората?

— Ти убивалъ ли си сърна? — попита го чичо Стоянъ.

— Не съмъ.

— Не си убивалъ. И много добре си направилъ. А азъ убихъ. Искашъ ли да ти разправа какъ я убихъ?